

„Elhull a virág, eliramlik az élet...”

Drága Erzsébetünk, most igazán érezzük Petőfi híres verssorának a nyomasztó súlyát.

Nem keveset éltél ezen a Földön, hanem **gyorsan**. Túl gyorsan robogtál át egy végtelenül gazdag és csodálatos életpályán. Nekünk, persze, most fáj, hogy nem tölthettünk több időt Veled, mert nagyon hiányzol.

Persze, nem az a fontos, hogy mennyit, hanem hogy mit hagy maga után az ember. Te példát mutattál arra, hogy hittel, kitartással, szeretettel és örömmel a legnagyobb akadályok is legyőzhetőek. Ez az erő, a Te erőd, itt marad nekünk, velünk – ajándéku! Tőled.

Közösségünk rendületlen harcosaként megvívta a csatákat, sokszor helyettünk is.

Drága Erzsébet, annyi kívánságot teljesítettél már, így én még most is egy új kéréssel fordulok hozzád – bár tudom, hogy ezt kérés nélkül is megteszed – , Vigyázz ránk őseink mellől is!

A jó Isten áldjon, és köszönünk mindent!

A Költő – ugye -, úgy zárta a verset, hogy „örökre szeret!”. Mi is örökre szeretünk, drága Erzsébet, a Felvidék Nagyasszonya.

Oriskó Norbert